

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Dance macabre**, spolek, se sídlem Rolnická 661/7, Brno, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUJI 48995/2016,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUJI 48995/2016, a rozhodnutí Nemocnice Třebíč, příspěvkové organizace, ze dne 12. 5. 2015, zn. NTPO/11154/2015/2, **se zrušují.**
- II. Nemocnici Třebíč, příspěvkové organizaci, **se nařizuje** poskytnout žalobci informace o výši odměny ředitelky Nemocnice Třebíč, příspěvkové organizace, a výši odměny jejího zástupce, obojí za kalendářní rok 2014, specifikované v žádosti žalobce ze dne 27. 4. 2015, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Bárty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace průběhu správního řízení)

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Nemocnice Třebíč, příspěvkové organizace (dále jen „povinný subjekt“ nebo též „Nemocnice Třebíč“), ze dne 12. 5. 2015, zn. NTPO/11154/2015/2. Tímto rozhodnutím povinný subjekt dle ustanovení § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítl žádost žalobce o poskytnutí požadované informace.

Žalobce se podanou žádostí nazvanou jako „Dotaz dle infonormy“ domáhal na povinném subjektu poskytnutí informace následujícího znění: *„Jakou odměnu obdržela ředitelka organizace a její zástupce v kalendářním roce 2014? Odpověď laskavě doručte do datové schránky žadatele: ID datové schránky: 5kp5fi2.“*

Povinný subjekt následně žádost žalobce odmítl dle ustanovení § 8a a § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a dle § 5 odst. 2 a 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Současně však dle názoru povinného subjektu z uvedeného rozhodnutí vyplynulo, že tento závěr platí, jsou-li splněna všechna kritéria testu proporcionality mezi právem na poskytnutí informace a ochranou práv třetí osoby, do jejíž soukromé sféry může být zveřejněním údaje o platu (odměně) zasaženo. Požadavek na poskytnutí informace o odměně dvou konkrétních zaměstnanců Nemocnice Třebíč tak bylo dle povinného subjektu třeba v daném případě hodnotit jako zásah do soukromé sféry zaměstnanců bez efektu v oblasti kontroly nakládání s veřejnými prostředky. Žádost tedy neobstála z hlediska nezbytnosti zásahu (potřebnosti), ani z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromé sféry jednotlivců a dosažení cíle – kontroly veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, ve kterém uvedl, že povinný subjekt je placen z daní, a proto žalobce má nezadatelné právo vědět, jak jsou tyto prostředky vynakládány. Ředitelka povinného subjektu rozhodnutím ze dne 21. 5. 2015,

zn. NTPO/12277/2015/2, odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Krajský soud v Brně následně k žalobě podané žalobcem rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 69/2015 - 41, vyslovil nicotnost tohoto rozhodnutí, a dále uvedl, že funkci nadřízeného orgánu povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím plní Rada Kraje Vysočina.

V návaznosti na rozsudek krajského soudu povinný subjekt postoupil odvolání žalobce spolu se spisovým materiálem žalovanému, který jej rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUJI 48995/2016, zamítl a prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom přisvědčil závěrům povinného subjektu, že v posuzovaném případě nebyla naplněna kritéria testu proporcionality mezi právem na poskytnutí informací a právem na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života. Žalovaný se neztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudcích ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, přičemž měl za to, že s ohledem na právní řád České republiky založený na systému kontinentálního práva, není judikatura soudů vyšších instancí obecně platná pro všechna další obdobná řízení. Dále žalovaný upozornil na obecnou povinnost mlčenlivosti a s ní související výlukou stanovenou v § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím, a zároveň odmítl analogické užití zákona č. 259/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s kontrolou poskytování veřejných prostředků. Dospěl tedy k závěru, že při posuzování předmětné žádosti o informace převážilo právo na ochranu soukromého a rodinného života, na základě kterého musí být potlačen nárok na přístup k informacím o platech zaměstnanců povinného subjektu, byť jsou shromažďovány a uchovávány orgánem veřejné moci.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se předmětnou právní otázkou již opakovaně zabýval. K tomu odkázal na rozhodnutí ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a dále na rozhodnutí ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 - 60, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: *„Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“* Dle názoru žalobce po provedení testu proporcionality, kterým bylo nutné vyřešit střet práva na informace a práva na ochranu soukromí a osobních údajů, zjevně převažuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky, jak uvedl Nejvyšší správní soud také v rozhodnutí ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012 - 38. Příjemce veřejných prostředků dle žalobce nemůže počítat s obvyklou ochranou osobních informací a osobní údaje o této osobě se poskytnou i v případě, jsou-li jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Žalobce dále upozornil na dřívější rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 69/2015 - 41, kterým v předcházejícím řízení v předmětné věci krajský

soud vyslovil nicotnost rozhodnutí ředitelky povinného subjektu ze dne 21. 5. 2015, zn. NTPO/12277/2015/2. Jako obiter dictum se zde krajský soud dle žalobce vyjádřil též k povinnosti povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout údaje o platech (odměnách) příjemců veřejných prostředků, a to v návaznosti na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu, zrušil a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na vyjádření povinného subjektu k žalobě ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 30 A 69/2015. Povinný subjekt v tomto vyjádření uvedl, že dle jeho názoru nebyl text zákona o svobodném přístupu k informacím vyložen správně, a nelze bez dalšího tvrdit, že zákonodárce provedl test proporcionality ve vztahu k platům zaměstnanců veřejné správy. Odmítl uplatnění ustanovení § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (*pozn. krajského soudu: správně se jedná o § 8b odst. 2 uvedeného zákona*), jelikož by tím došlo k nepřímé novelizaci § 276 odst. 3 a § 312 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a k porušení zásady rovného zacházení oproti zaměstnancům, kteří nejsou vypláceni z veřejných zdrojů. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replikka žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž především ocitoval část odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 69/2015 - 41, obsahující závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62. K tomu žalobce doplnil, že podmínky uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, týkající se omezení práva na informace nejsou v předmětné věci dle jeho názoru naplněny, neboť je žádána informace o platu ředitelky povinného subjektu, která se na podstatě jeho vlastní činnosti podílí přímo a zásadním způsobem.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně vyjádřili svůj souhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání, rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení sporné otázky, jejíž podstatou je kolize práva na informace s právem na ochranu soukromí (zde příjmových poměrů vedoucích pracovníků povinného subjektu) jako ústavně chráněných práv na stejné úrovni, krajský soud vycházel jak z právní úpravy, o níž se opírá argumentace obou stran, tak i z judikatury Nejvyššího správního soudu.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím se ustanovení § 8b odstavce 1 zákona o poskytování informací nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Podle § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se základní osobní údaje podle § 8b odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Krajský soud přitom již ve svém předcházejícím rozsudku v předmětné věci ze dne 26. 5. 2016, č. j. 30 A 69/2015 - 41, dostupném na www.nssoud.cz, upozornil správní orgány na skutečnost, že výklad aplikovaných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím byl předmětem posouzení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jehož úkolem je ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. sjednocování judikatury správních soudů i samotného Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publikovaném pod č. 3155/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a nevýznamným způsobem a zároveň nevystavají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

Mezi stranami je v nyní projednávaném případě nesporné, že Nemocnice Třebíč je povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu

k informacím, a poskytuje tedy informace o své působnosti způsoby stanovenými tímto zákonem, neboť se jedná o veřejnou instituci. Stejně tak v daném případě není spor o to, že Nemocnice Třebíč při své činnosti hospodáří převážně s veřejnými prostředky. Z toho dále vyplývá, že zaměstnanci a funkcionáři Nemocnice Třebíč jsou ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím rovněž příjemci veřejných prostředků, a proto na ně dopadá ustanovení § 8b odst. 1 citovaného zákona (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud se proto dále zaměřil na problematiku související s testem proporcionality, tedy otázku, zda v případě kolize práva žadatele na informace s právem jiného subjektu na ochranu soukromí bylo v daném případě nutno tato vzájemně si konkurující práva poměřit pomocí výše uvedeného testu proporcionality.

V této souvislosti rozšířený senát ve výše citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publikovaném pod č. 3155/2015 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, zdůraznil, že nemá pochybnosti o úmyslu historického zákonodárce ve vztahu k otázce, zda se ustanovení § 8b zákona o poskytování informací vztahuje konkrétně na platy zaměstnanců, pokud jsou placeny z veřejných prostředků (bod 62 citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu). Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „[l]ze tedy mít za to, že zákonodárce při vědomí existence stávající dikce § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím i judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla bezprostředně před jeho rozhodováním k uvedenému ustanovení vydána, neshledal, že je důvodu zákon měnit a dosavadní zákonnou úpravu ani její výklad korigovat... Je tedy zřejmé, že přinejmenším od tohoto okamžiku historický zákonodárce ponechal v právním řádu úpravu obsaženou v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím s vědomím, že se vztahuje i na příjemce veřejných prostředků, kteří tyto prostředky dostávají formou platů, odměn a dalších obdobných plnění z veřejných rozpočtů, a to na všechny takové příjemce bez jakéhokoli omezení (...)“.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zde navázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, publikovaný pod č. 2109/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby byl v každém jednotlivém případě poměřován zájem na poskytnutí informace s právem na ochranu soukromí; úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků.

Podle rozšířeného senátu je tedy třeba bez dalšího poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, těch, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných, zaměstnanců, podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, či zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, případně zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost

povinného subjektu či jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Výjimkou z uvedeného by mohla být pouze situace, na kterou citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu rovněž pamatuje (srov. body 96 až 99 odůvodnění tohoto rozsudku), a to sice takové případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: *1) osoba, o jejíž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.* Tyto výjimky jsou dále citovaným rozsudkem specifikovány tak, že „do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů. Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nehospodárně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici“. Pouze v těchto situacích je povinný subjekt oprávněn provést znovu test proporcionality ve smyslu úvahy, zda je v takové situaci zásah do soukromí vyvážen dostatečně silným veřejným zájmem na poskytnutí informací o těchto osobách. Jak již ovšem bylo řečeno výše, jedná se o výjimku z obecně platného závěru, že v případě příjemce veřejných prostředků je zásah do jeho osobní sféry vyvážen legitimním a zákonem upřednostněným zájmem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že podmínky pro dovození výjimky z povinnosti poskytnout požadované informace v předmětné věci nebyly na základě důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí naplněny. Dotčené osoby (ředitelka povinného subjektu a její zástupce, resp. zástupkyně) jsou obecně osoby na vedoucích pozicích, které se přímo a zásadně podílejí na fungování povinného subjektu. Údaje o jejich platech, případně odměnách, je tedy třeba v intencích závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu poskytnout a aplikace tzv. testu proporcionality se v tomto konkrétním případě neprovádí. Žalobcov motivace či účel, pro který předmětné informace požadoval, pak nejsou z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím relevantní, a nemohou tak být samy o sobě důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací.

Poukaz žalovaného na povinnost mlčenlivosti zaměstnavatele dovozovaný z okruhu osob, jež může zaměstnavatel nechat nahlédnout do osobního spisu zaměstnance, pak

na tomto závěru nemůže nic změnit. V této situaci se nejedná o nahlédnutí do osobního spisu a žadatel nemá přístup k informacím tam uvedeným, nýbrž pouze k údajům, jež taxativně vyjmenovává ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto informace je povinný subjekt za zákona povinen žadateli poskytnout. Ostatně § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím, na který žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí, stanoví, že *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony*.

Nad rámec výše uvedeného pak k argumentaci žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí, že nelze připustit závěr, aby judikatura platila obecně pro všechna obdobná řízení či případy, neboť právní systém v České republice je založen na systému kontinentálního práva, je krajský soud nucen na tomto místě ocitovat pasáž z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015 - 45, dostupného na www.nssoud.cz: „*Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je povolán ke sjednocování judikatury správních soudů a ty jsou povolány ke sjednocování praxe správních orgánů, stojí rozšířený senát na samém vrcholu jednotícího mechanismu. Závěry vyslovené rozšířeným senátem tak mají velmi široký dopad a představují jakési pomyslné konečné slovo v rámci správního soudnictví (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 120.). Postavení rozšířeného senátu a skutečnost, že problematika poskytování informací o platech zaměstnanců veřejného sektoru byla komplexně posouzena v jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, [] přináší zvláště významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. 2014. op. cit. s. 132).*“

Krajský soud tedy na tomto místě zdůrazňuje, že z povahy a postavení Nejvyššího správního soudu (srovnej zejména ustanovení § 12 odst. 1 a § 17 odst. 1 s. ř. s.) vyplývá, že právní názory vyslovené v jeho rozhodnutích mají být zásadním vodítkem pro správní orgány i instančně podřízené správní soudy v obdobných věcech (k tomu srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016 - 26, publikovaný pod č. 3501/2017 Sb. NSS). Názory vyslovené v jednotlivých rozsudcích Nejvyššího správního soudu, natož pak jeho rozšířeného senátu, tak musí být správními orgány z důvodu ochrany právní jistoty adresátů veřejné správy zásadně respektovány.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že Nemocnice Třebíč jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je povinna poskytnout informace o odměnách ředitelky a jejího zástupce, a to v režimu ustanovení § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ředitelka a její zástupce jsou osobami v řídicích pozicích, které mají podstatný vliv na činnost povinného subjektu; v jejich případě test proporcionality provedl již zákonodárce, a to tak, že právo na informace ve vztahu k platu osob v takových pozicích upřednostnil před právem na ochranu soukromí.

Soud proto obě žalobou napadená rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil a zároveň povinnému subjektu nařídil povinnost poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 27. 4. 2015. Podle tohoto ustanovení zákona nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Lhůta pro poskytnutí požadovaných informací byla krajským soudem stanovena v souladu s § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 10 200 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Bárty, advokáta, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé - podání žaloby a repliky) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Celkem se tedy jedná o částku ve výši 13 200 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu